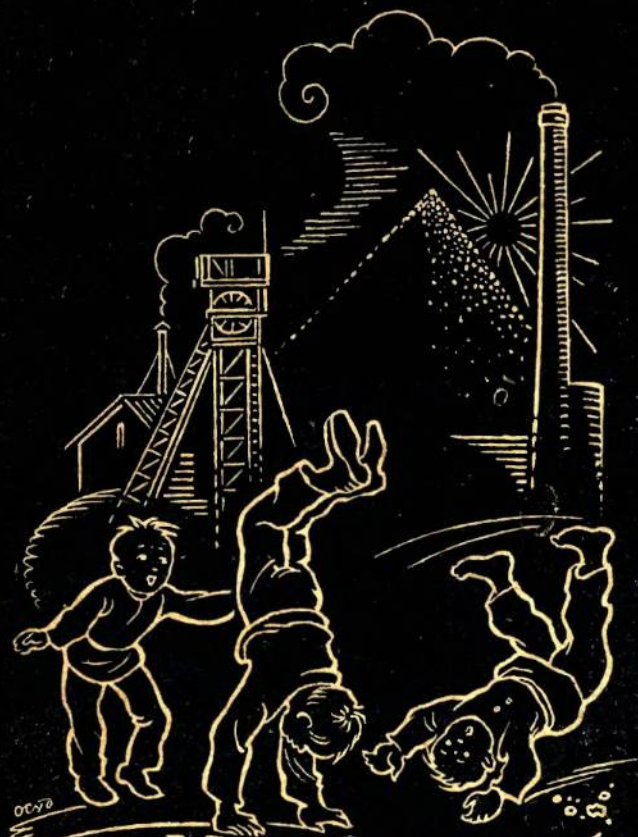

ГРИГОРІЙ СПЕЦЕНКО

ШАХТАРЯТА

ГРИГОРІЙ СТЕЦЕНКО

Ш А Х Т А Р Я Т А

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

КРАКІВ 1944 ЛЬВІВ

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТВОРИ
„МОЯ КНИЖЕЧКА“
з редакцією Б. Даниловича
Випуск 46

Ілюстрації й обкладинка
О. СУДОМОРИ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ХВЕДЕВА ГРАНИЦЯ

А містом — старий парк. Зелені хвилі дерев підкотилися до околиці і кучеряво заплінулись біля шахтарських халуп.

Тут починається робітничий квартал Грицинка. Тут живуть шахтарі. Вони глибоко в землі добувають вугілля.

Серед низьких халуп підіймається єдина висока будова, сіра будова на три поверхи — касарня. Вікна в касарні широкі, і сюди часто заглядає сонце.

Якраз був полудень. Біля головного входу в касарню хтось гукнув:

— Ідуть, ідуть!

А вони — Юрко і Люба — йшли тротуаром і сперечались.

— Ти не вихваляйся, що твій тато лікар. Ось я виросту і буду капітаном. А Миколка буде шофером. Андрійко теж хоче бути капітаном. Тільки він плаватиме під водою, на такому човні, що його вода не затопить. А Івась буде інженером. Ти бачила, яку він машину змайстрував до чищення картоплі? Харитон, той, напевно, буде вчителем, а Наталя і ти нічим не будете, бо ви дуже великі плаксійки.

Він говорив серйозно, і це дратувало її.

— А я буду літуном! — сказала вона. — Я минулої неділі бачила літуна, він ішов по нашій вулиці. Він такий же, як і всі люди. Я теж буду літуном!

— Е, і не говори. Дівчат у літуни не приймають. А ти до того ще й маленька.

Вона образилась.

— А от приймають, бо ти не знаєш. А мені навіть сама тітуся Оксана казала.

— А я кажу — ні, бо літак то така машина, що в небі літає. А ти дуже ляклива, і твоя тітуся хоч і кравчиня, а не знає...

— Ні, тітуся Оксана все знає, — тремтячим голосом захищала Люба свою кохану тітусю і враз не втрималась і заплакала.

— Моя тітуся Оксана такі цікаві казки розповідає, а ти на неї говориш.

Юрко мав добре серце, і йому зразу стало жалко Люби, бо вона ще така маленька.

— Ну, не плач! — заспокоював він її. — То я так, пожартував. Звичайно, як ти виростеш і захочеш бути літуном, то й будеш. Людина все може, як захоче.

Це він говорив ласкаво і вибачливо.

— Не плач, ти напевно будеш літуном...

— Не хочу вже літуном, — плакала далі дівчинка.

— Ти якась вередлива; то хотіла, а то вже й не хочеш.

— Не хочу, бо ти, Юрку, злий.

— Ні, я не злий, я добрий. Навіть татко мені сказав, що я добрий. А татко мій у шахті працює, і він знає, хто добрий, а хто злий.

— Ось ти вже і хвалько!

Люба спинила сльози і засміялася.

— Ти вже хвалько!

— Ні, я не хвалько, а так воно і є.

— Хвалько, хвалько, хвалько! — переможно затанцювала Люба.

Та тут враз із головного входу касарні вискочили хлопці і побігли назустріч Юркові й Любі.

Юрко взяв Любу за руку і спинився.

— Чого вам треба? — спитав він хлопчаків.

Вони теж зупинились метрів за п'ять серед вулиці, і найстарший, Хведь, задиркувато крутнув головою.

— Дівчатам тут не можна ходити, повертайте назад.

— А це чому? — здивувався Юрко.

— Від нині тут границя!

— А де про це сказано?

— Як дамо вам, то будете знати.

— Ти, Хведю, не грози, — сказав спокійно Юрко, бо він зовсім не злякався.

— Що ти будеш тут базікати! Крути колеса назад!

Голос Хведя був різкий, злісний. Він не віщував нічого доброго.

— Нам до крамниці треба, — лагідно промовила Люба. — Купимо цукерок і тобі дамо, тільки ти не бийся.

— Повертай! — визвірився Хведь. — Мені не потрібні твої цукорки. Повертай!

— Це ще побачимо!

І Юрко сміло рушив наперед, ведучи за руку Любу.

— Гей, хлопці, до бою! — крикнув Хведь і яструбом налетів на Юрка.

Зчинилась бійка. Їх було троє — Хведь, Тарас і Нестір, а він, Юрко, власне один, бо Любу за бійця уважати не можна. Вона відразу пополотніла з переляку і розплакалась.

„Що робити? — подумав Юрко. — Тікати соромно, та й хіба я боюся? Допустити, щоб хлопці побили Любу, — цього вже буде забагато для Хведя“. І враз Юрків кулак у відповідь на штурхани влучно поцілив напасника.

— Що ти собі думаєш? — крикнув він до Хведя. — Тут ходити всім можна, а ти собі вигдав дурну границю. А ви, Несторе і Тарасе, чого б'єтеся?

Нестір і Тарас перестали наступати і вже готові були помиритись.

Ім жалко стало Люби, бо вона жалібно плакала. Тільки завзятий Хведь не звертав ні на що уваги. Він навалився на Юрка, і той не втримався, упав.

Страшно зойкнула Люба, бо Хведь підбіг до неї і смикнув за тоненькі кіски.

— Чекай, чекай, я скажу татові. Ти... ти... недобрий хлопчисько! — хлипаючи, говорила Люба.

Юрко швидко звівся на ноги і кинувся обороняти Любу.

— Пустити її, пусти! — кричав він на Хведя, — Що вона тобі винна? Стидався б бити дівчат! Вона й так тебе перелякалась.

Хведь відступив від Люби.

— Ага, так ти її захищаєш?! — розліотився він і знову напав на Юрка.

Тут несподівано заграв ріжок сирени. Автомашина вихопилася з-за рогу і як шалена неслась по вулиці. Побачивши небезпеку, Юрко потяг Хведя вбік. А той, спіткнувшись об камінь, повалився на землю.

В цю ж мить мимо них прошуміла машина. Юрко спочатку не зрозумів, що скоїлось, а потім збентежений стрибнув до Хведя і впав біля нього навколішки.

— Хведю, Хведю, тебе ранило? — термосив він свого противника.

Автомашина спинилась.

Хведь кліпнув очима і, побачивши над собою Юрка, штурхнув його в груди й схопився на ноги.

— Стривай, я з тобою порухуюсь! — затято ступив Хведь до Юрка.

Та тут заgrimів бас Любиного батька, лікаря Савченка. Він відчинив дверцята автомашини і вийшов на брук.

— Годі, годі битися! Гайдамаки! Вас ледь-машина не наїхала...

Вся в сльозах бігла Люба назустріч таткові жалітись:

— Мене Хведь за коси тягав, а Юрко боронив — у-у-у! Хведь поганій...

Лікар Савченко ступив до Хведя, та той зірвався з місця і накивав п'ятами.

За Хведем тікали Нестір і Тарас.

Хведь підбіг до головного входу в касарню і спинився. Довкола нього зібрались його друзі.

Лікар узяв Любу на руки, витер хусткою замурзане лице Юрка і посадив їх у машину.

— Відважний ти, козаче, але нащо ж битись? — вимовляв Юркові лікар, поправляючи рогові окуляри.

— То Хведь з хлопцями напав, — виправдувався Юрко. — Ми до крамниці з Любою йшли, а Хведь тут установив свою границю і не пропустив нас...

— Битись не можна. Так тільки погані діти роблять, — повчав лікар дітей.

Заторохтів мотор, і машина, блиснувши на сонці, рушила.

Юрко озирнувся. Хведь підніс кулак і погрозив, мовляв: ще зустрінемося!

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ПОЖЕЖА НА ШАХТІ

ТІТКА Оксана рано-раненько починає шити на машині, а Люба спить, бо ще мала.

А коли над шахтою проспівася гудок і лікар Савченко збирається йти на роботу, тоді Люба прокидається. Схоплюється з ліжка, одягається і біжить на кухню. Тут тітка Оксана шиє. Довкола неї на столі лежать різнокольорові пасочки матерії, шпульки ниток, мереживо. А машина цокотить, як кулемет: та - та - та! та - та - та!

— Добрий ранок, тітусю! — вітається Люба і підходить до тітки.

Тітка Оксана гладить Любу по білявій голівці. А Любі так приємно відчувати дотик цієї пестливої руки. Вона горнеться до тітусі, ловить рученятами спрацьовані, з синіми прожилками руки і цілує їх. Ой, які ж дорогі ці руки! Вони шиють, перуть, готують обід, носять воду, а ще до того на роялі грають. Все, все роблять ці золоті руки. Вони великі трудівники.

— Ну, ну квіточко! — співає над Любою тітусин голос. — Піди умийся, голуб'ятко!...

Люба, посміхаючись, лишає свою добру тітусю і мимо столу прямує до умивальника.

Мармуровою чашею приліпився до стіни умивальник. Люба бере мило, відкручує кран, і їй на руки б'є прозора цівка холодної води. Намилила руки. Обмила. Взяла щіточку і пасту. Почистила собі зубки. Прополоскала ротик. Потім намилила

...Любі приємно відчутти дотик пестливої руки...
Ой, які ж дорогі ці ручки...

лице. Обмила його дбайливо, і воно засяяло свіжим рум'янцем. А вода з крана точилася і бризкала з мармурової наші умивальника.

Люба закрутила кран. Вода спинилась. Сніжнобілим шорстким рушником витерла руки, обличчя і, взявши гребінець, розчесала свої кіски. Ранішня туалета скінчилася.

А тітка Оксана підвелася з-за машини, приготувала каву і хліба нарізала. Накрила стіл скатертиною, поставила сніданок.

З сусідньої кімнати прийшов тато. Він курих папіроску, і дим білою хмарою вився над його головою. У тата на голові кучеряве волосся. Сам він високий, навіть вищий за свою сестру Оксану. Лице його загартоване сонцем. На кирпатому носі блищить дужка рогових окулярів, а над сірими очима вилискують круглі скельця. Тато короткозорий і для того, щоб добре й далеко бачити, він носить окуляри. Про це татусь сам колись розповідав Любі. А вона пробувала дивитись крізь окуляри, та було їй якось дивно і нічого виразно не бачила. Все було ніби в тумані. Тоді тато сказав, що у Люби добрі очі і їй непотрібно окулярів.

Він сів на крісло і загасив папіроску в попелюшці. Люба підійшла до нього і полізла на коліно.

— Ну, як же тобі спалось, дочко? — спитав лікар, пестливо лоскочучи Любу.

— Добре, татусю! — защебетала дівчинка.

— А що тобі снилось?

— Великий, великий літак, з отакими великими крилами. А я літала. А потім Хведь хотів мене зловити та літак поламати. А Юрко не дав. А Хведь знову бився...

— Той Хведь дуже нечемний хлопець. Дітям битись не можна. Фе!

Недобрим словом згадував лікар Хведя, що бився за свою границю.

— Прошу до столу, — запросила тітуса Оксана лікаря і Любу.

Почали снідати.

У відчинену квартиру вливались пахощі весни. На акації під вікном весело цвірінькали горобці, а десь на паркані глухо кравав старий ворон. Від

станції, що поблизу шахтарського кварталу, долітали сигнали паровозів, гуркіт колес, і сурми ріжків...

З-за далекого горбатого обрїю піднялися в небо срібні руки сонячних променів і залили землю золотом світла. Тоді ж зненацька над шахтою зірвався тужний крик гудка:

— Ту - ту - ту! Ту - ту - ту! Ту - ту - ту!

Савченки насторожилися. В сусідній кімнаті задеренчав телефон.

Лікар швидко пройшов туди. Схопив телефонну трубку, приставив до вуха.

— Слухаю... Це я, лікар Савченко. Так, так... Що? Катастрофа? Біда?

Обличчям лікаря промайнув вираз жаху.

Тітка Оксана перехристилася і прошепотіла:

— Ой, Господи, Господи! Знову нещастя на шахті!

А гудок невгавав:

— Ту - ту - ту! Ту - ту - ту! Ту - ту - ту!

Гудок вібурав над шахтою, над станцією, над всім містом і над шахтарським кварталом Грицинкою, сіяв тривогу в людські серця.

Лікар Савченко з'явився в дверях кімнати, поспішно натягнув на себе пальто і, запинаючись, сказав:

— На шахті пожежа!

Вибіг на подвір'я.

До будиночка підкотилось авто. Лікар сів, і машина блискавично промчала вулицею.

Люба вийшла за поріг. З усіх усюд поспішали до шахти перестрашені люди. Там здіймались під небо темні клуби диму: Переганяючи гурт жінок, збиваючи на дорозі порох, пробіг босоногий Хведь. Він скрізь перший. Де не сій його, там уродиться.

Слідом за Хведом бігли Тарас і Нестір. Від

зустрічного вітру на спинах хлопців, як бальони, надимались сорочки. На головах куйовдилось волосся. З-під ніг схоплювалась курява.

А гудок вив і вив, кликав і кликав жалібно:

— Ту - ту - ту! Ту - ту - ту! Ту - ту - ту!

А коли це виття припинилось, тоді Люба почувала смутне завивання сирен на станції і далеко за містом на пекарні, де печуть хліб.

На тротуарі лопотіли кроки. Бігли люди — простоволосі, пригноблені, перестрашені. Кому цей день принесе сльози й щастя?

Зі станції відходив у далеку путь тягаровий поїзд. Вагони один по одному зникали за містом. На останньому вагоні прощально маяв сигнальний прапорець.

Слухала Люба, дивилась на все це, і було їй сумно-сумно.

Ще білою зимою, коли надворі було повно снігу і гуляв Дід Мороз, Любину маму посадили у вагон пасажирського поїзду і повезли в Харків до лікарні. Мама хворіє. Від неї рідко доходять листи. В них мама обіцяє швидко видужати, та все щось не приїжджає.

Що тепер там з мамою? Чи скоро вона повернеться додому? Ой, так скучила Люба за мамою! Аж сльози підступають до очей з туги за нею.

Люба помітила нову громадку дітей. Попереду Юрко, за ним Андрійко, Миколка. Скаче Харитон, спираючись на милицю. Минулого року Харитон попав під машину і йому зламало ногу. Тепер Харитон каліка, бо був необережний.

За Харитоном спішить Івась. Він тримає за руку сестричку Наталю. А та, схожа на вінничок, все спотикається та ніяк не вгониться за хлопцями. У неї в руці велика лялька з воску. Наталя називає ту ляльку „бджілкою”.

Юрко озирається на своїх малих друзів:

— Гей, швидше, швидше, не відставайте!

— Чи мені можна з ними? — спитала Люба тітку Оксану, що така зажурена й засмучена стояла на порозі лікарського дімка.

— Іди, — згодилась тітка, — тільки тримайся Юрка і далеко не забігайте, щоб вас машиною не переїхало.

Люба звернулась до свого товариша Юрка.

— І я з вами!..

— Ну, добре, добре, тільки швидше, не відставай!

А далі, переганяючи одне одного, діти спішили в бік шахти. Минули сірі будівлі шахтарських халуп кварталу Грицинка. Минули водяну будку і порошною дорогою вибігли аж на горбок. Тут між кварталом і шахтою перекинувся у повітрі над рейками залізничного полотна, міст.

Залізним мостом, погукуючи, мчали білі, з червоними хрестами, автобуси швидкої допомоги. Бігли люди. Галасували. Хтось голосно ридав:

— Ой, Боже, Боже! Кара на нас Господня!..

Юнак вів під руку сивого діда, а той усе падав і падав, немов поранений.

— Гей, спинімось! — крикнув Юрко. — Далі бігти не будемо, бо й звідси все видно.

Діти спинились, стримуючи в своїх очах сльози. У кожного боліло серце, бо в кожного чи то брат, чи сестра, чи мама, чи тато працює в шахті. І тепер невідомо, що там з ними. Чи живі, чи здорові?

Задивилися на пожежу, на шахту. А з горбка від мосту шахта як на долоні. Вона, похмура, з чорною горою шахтної землі, розташувалася у величезнім яру. Там муравлище людей і рятункових машин.

Над будовою шахти клубочеться чорний їдкий дим, показуються гострі гребені рожевого полум'я.

Звільняючи гудками дорогу, до шахти пробігли червоні машини пожежної сторожі. Вони спинилися довкола шахти, і біля них заблищали мідні шоломи пожежників. У пожежників на широких ремінних поясах блискали топірці.

Там же з місця на місце почала бігати велика жовта собака. Вона шмигала сюди й туди, спинялась, рознюхувала і знову кудись бігла.

Пожежники взяли гумову кишку і, розмотуючи її з валків, наблизились до самого вогню.

А вогонь бухав у небо, бушував, клекотів, півнися червоним маривом, погрожував.

Люди боялися, відходили вбік.

Потім запрацювали помпи. В руках пожежників вилискували металічні сижавки, і у вогонь полетіли швидкі струмини води.

Полум'я засичало, як гадюка, зойкнуло і під натиском води почало відступати.

Затамувавши подих, діти стежили за роботою пожежників і за собакою. Всі помітили, як собака метнулася в густий дим і зчезла. Наталі стало жалко собаки, бо вона подумала, що собака згорить. Випустила ляльку з рук і нестримно заплакала.

— Мовчи, нам усім плакати хочеться, та ми хоробрі і не плачемо, — сказав Івась своїй сестричці, а в самого теж ось-ось сльози покотяться. Та він тримався, не плакав.

— Там десь мама, — захлипав Андрійко. — Там моя мама!

— Твоя мама на мийні¹ породу вибирає, а це горить біля спуску в шахту, — заспокоював свого друга Юрко, що вже нераз бував на шахті з татком і шахту знає.

¹ Мийня — частина шахти, де мьють вугілля.

Татко Юрка працює в шахті, там, під землею, глибоко на 555 метрів. Він коногон, тобто гонить коні, що возять у шахті вагонетки, навантажені вугіллям. В шахті Юрко бачив, як шахтарі у вибоях² струментами рубають вугілля.

Пізніше це вугілля підземними коридорами коногони привозять до великої діри, що виходить з шахти аж на поверхню землі. В дірі угору і вниз ходить причеплена до ливни залізна вінда, що називається по-шахтарськи кліть. Кліттю вагонетки з вугіллям підіймають вгору.

Про це все досконало знає син старого шахтаря Юри, дошкільник Юрко. І ось зараз, коли над шахтою стоїть стовпом смердючий дим, серце Юрка тривожно б'ється в грудях.

„Що там з моїм татусем?“ — думає Юрко.

Він глянув на своїх малих друзів. Усі вони зажурені. Миколка, як завжди, щось жує в роті і, мов заворожений, дивиться на шахту. Андрійко й Харитон настрашені. А Івась обняв сестричку, пригорнув до себе і гладить її русяве волоссячко. В синіх оченятах Наталі застигли сльози.

Люба тримається за Юркову руку і, ніби зрозумівши його думки, говорить:

— Не бійся, Юрку! Там мій тато рятує людей, він вирятує й твого татка. Мій тато любить тебе. Ти не бійся, Юрку, тато твій прийде додому, йому нічого не буде. Побачиш!

На знак вдячності, Юрко тисне Любину руку і думає:

„Вона така ще маленька, оця Люба, а я вже здоровий, і мені не личить перед усіма показувати сльози“.

² Вибій — місце праці шахтаря.

...Несподівано з диму вискочила собака, несучи в зубах шматок тліючої ганчірки...

Несподівано з диму вискочила собака, несучи в зубах шматок тліючої ганчірки. Два пожежники наділи маски і кинулись у те місце, звідки з'явилася собака.

Всі чекали їх з напруженням. Що воно буде?... За хвилину пожежники винесли з вогню тіло якоїсь жінки і поклали на ноші. В ту ж мить з болючим галасом вирвався із натовпу Хведь. Санітари в білих халатах спинили його, підняли ноші і поставили до автобуса.

Біла з червоним хрестом машина від'їхала від шахти, прошуміла через міст і завершила на широку дорогу, що вела до міста.

Слідом за автобусом біг розхристаний Хведь. Він щось кричав, та годі було розібрати.

За Хведем бігли його приятелі, Нестір і Тарас.

Миколка й Андрійко кинулись були їм навперейми, та владно впав голос Юрка:

— Не треба їх займати, хай собі біжать. Ми битися не будемо.

Миколка й Андрійко спинилися і повернули на горбок. Автобус, а за ним Хведь, Нестір і Тарас зникли за рогом.

— То, мабуть, Хведеву мамку повезли, — здогадався кривий Харитон, і всім стало жалко Хведя, хоча був він великий розбишака.

А в цей час на шахті вода перемогла вогонь, і він, загасаючи, спочатку поступився, а потім і зовсім зник.

На місці недавньої пожежі здіймалася сива пара. Там же бігали забруднені рятувальники з собакою, та більше потерпілих не знаходили.

І ось від'їхала пожежна сторожа, а за нею порожні автобуси швидкої допомоги.

Всі діти з полегшею зітхнули і вернулись до шахтарського кварталу Грицинка.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

КОТАМИШКА

МАМА пішла на мийню, а Івась і Наталя ще були в ліжку.

Першою, як звичайно, прокинулась Наталя, бо вона взагалі така легкоспляча, мов синичка-сестричка. Тільки но блисне ясне сонечко, а синичка вже не спить, вже щебече. Така й Наталя. Ледве розплющить сині оченята, так уже зразу й схоплюється на ноги, злазить на долівку і гайда в кутик за шафу, в царство своїх ляльок.

А їх у неї багато — великі, маленькі і зовсім малюсінькі. Сидять у кріслах, на ліжечках. Це їй братик Івась будував кріселка та ліжечка, а ляльок шила Любина тітуся Оксана. А оту велику ляльку з воску, що називається „бджілка”, Наталі подарував Дід Мороз, коли діти бавились біля зеленої ялинки.

Ступила Наталя по долівці в напрямі шафи, аж тут із кутика несподівано вилетіло щось довгохвосте, сіре, гладке. Блиснуло на Наталю сірничками очей і вмить щезло під ліжком. Наталя з переляку заверещала і кинулась до столу. В грудях їй закалаталось серце — калать, калать, калать! Ой, що ж то таке страшне?

Галасуючи, Наталя злізла на крісло, потім видряпалася на стіл (де тільки й сила в неї взялася?) і, вкрай схвильована, приглядалась під ліжко.

Івась від її крику проснувся.

— Наталко, чого ти кричиш?

Та сестра не відповідала, а кричала ще дужче. Так перелякав її отой невідомий звір. Івась і собі настрашився.

— Там, — показала Наталка пальчиком під ліжко, — великий звір, був за шафою.

Говорила дрижачим голосом і заглянула в кутик за шафу. Ще рясніші сльози бризнули з її очей.

За шафою сплять усі великі, малі й малюсінькі ляльки та лялечки. Тільки що це? Он у тої ляльки, що з воску, у „бджілки“, носика немає, відгризений. Покалічена лялька лежить і плаче серед крісел і ліжечок.

Горю Наталі не було меж. Стоячи на столі, вона заливалася сльозами.

— Ой, мамо, мамо! — голосила безпорадна Наталя.

Збентежений Івась швидко підвівся і хотів був ступити на долівку, та передумав. А що як і його якийсь звір схопить за ноги! Ні, він не буде дурний!

Озираючись довкола, Івась перейшов ліжком, переліз через бильце на крісло. Звідти стрибнув на друге крісло і таким робом дістався до столу, де ридала Наталя. А далі те, що він побачив у куті за шафою, примусило й його здригнутись: у ляльки „бджілки“ хтось носа відгриз! Такого ще ніколи не було. Що ж це за халепа така? Хто ж це так зробив? Хто ж це знищив Наталину забавку? Дивно! Дуже дивно!

І Івасеві до безтями стало жаль своєї сестрички. Він схопив її руками, пригорнув до своїх грудей її кучеряву голівку і поцілував у лобик.

— Не плач! Любина тітуса тобі нових ляльок нашіє. А я як виросту великий і зароблю гроші, то куплю тобі таку ляльку, як у кіні ми бачили. Пам'ятаєш, ота, що руками й ногами рухала і очка закривала?

Та годі було заспокоїти сестричку. Вона так і обливалася сльозами.

Івась від розпачу не знав, що робити. Та ось придумав. Нагнувся, відсунув шухляду стола, витяг шматок хліба і дав сестричці.

— На, їж, не плач. Це тобі хлібця зайчик-побігайчик приніс. А того, хто попсував твою ляльку, ми спіймаємо і в'ємо! — забожився Івась.

Наталя як почувала про зайчика-побігайчика, то й затихла. Взяла хліб і почала їсти.

В цей час під ліжком щось зашаруділо. Перевернувся мамин чобіт, і з нього на долівку виповзло звіря. Вушка його схожі були на тополині листочки. Мордочка довга, гостроноса. Білі тонкі зубки. Рідкі вусики. А на лобі світилися чорні сірнички хижих очей. Мало довгий-предовгий хвіст, а на коротких лапках кігтики. Що ж то за звірятко?

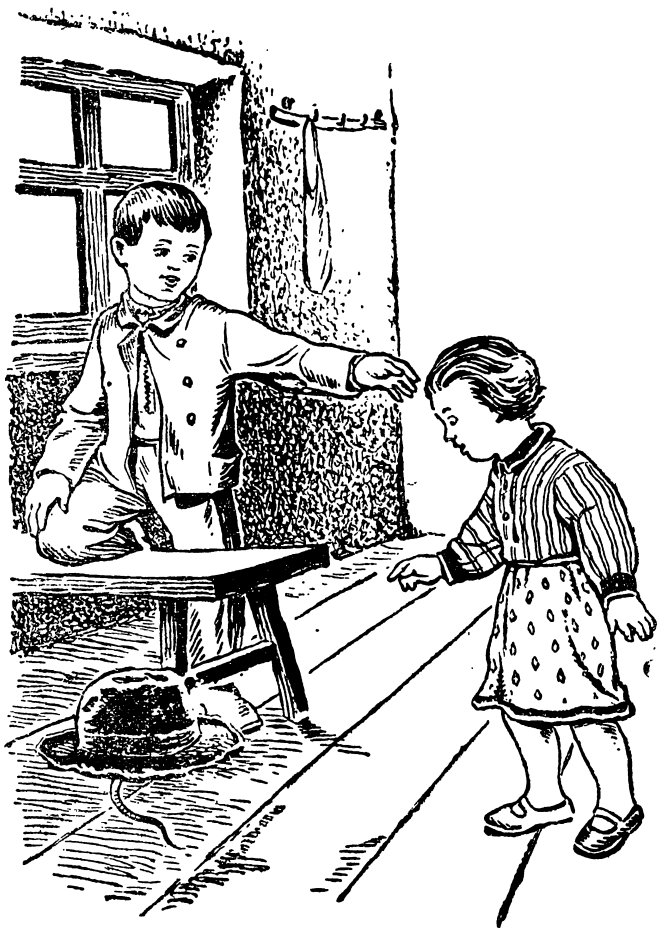
Наталя як побачила знову звіря, то й хліб випустила з рук і ридма заридала.

А Івась, глянувши на те звіря, так розреготався, що йому аж сльози підступили до очей.

— Цить, дурна! Та хіба ж ти не бачиш, — це ж мишка! Вона нікому лихого не робить, тільки шкодить, — пояснив він і, схопивши з вішалки капелюх, спритно кинув його на мишку та й накрив її.

— От ми вже й зловили мишку! Тепер вона в наших руках.

Наталя перестала плакати і зачудовано дивилась на капелюх. Там, під ним, те страхіття, якого вона так налякалась.

...Івасць схопив з вішалки капелюх, спритно кинув його на мишку та й накрив її...

— Яка я нерозумна! Я ж чула про мишку, — говорила Наталя і враз почала сміятися.

— Ти пожди тут і нічого не рушай, я побіжу покличу хлопців, — сказав весело Івась і зник за дверима.

Наталя ще не стямилась, як він уже повернувся з друзями. Вони бігли так швидко, що аж зади-хались.

— Ну, Івасю, кажи, що тут таке? — нетерпеливився Юрко.

— Зараз вам покажу. Ото бачите капелюх, а під ним сидить такий звірюка, що як побачите його, то злякаєтесь, як наша Наталка.

— А ти не злякався? — засоромившись перед друзями, виправдувалась Наталя. — Я сама спочатку не знала, що то мишка.

— А ми теж розумні, заради мишки так бігли, що аж упарились!

— Я вас покликав, щоб порадитись. Що тепер з мишкою робити: чи випустити, чи вбити?

— Убивати ні, я не хочу, щоб мишку вбивали, — сказала Люба.

— Випустити геть, хай собі біжить, — пора-див добродушний Харитон.

— О, ні! — обурився Івась. — Вона шкідник! Он дивіться, ніс ляльці відгризла.

Він побіг за шафу і показав безносу ляльку.

— Так, це ж дійсно паскудна мишка. Вона багато людям шкоди чинить, — подав свою думку Юрко.

— Ну, то що ж зробимо з нею? — допитував-ся Андрійко.

І тут враз обізвався Миколка:

— Я знаю, що зробимо! Почекайте, нічого не руште!

І він вибіг з хати.

Всі діти затихли і нетерпеливо чекали на Миколку. А мишка танцювала під капелюхом, шкряботіла.

Чекали довго.

— Ну, що ж ми стоїмо? Миколка нас тільки дурив? — запитав Харитон. — А потім сміятись буде. Краще вже мишку випустити.

— Так, так! Випустити мишку! — плескала руками Люба.

— Ні, Миколка любить правду говорити, — заступився за свого друга Андрійко. — А ось і Миколка біжить. Та ще й не сам. Мурка несе.

Діти глянули у вікно і побачили, як серед вулиці, з волохатим білим котом на руках, біг Миколка. З радіщів усі аж ногами затупотіли.

Весело зустріли Миколку.

— Ой, Миколко, який ти розумний у нас! Ти найкраще вигадав. Мені це й на думку не прийшло,...

Серед вулиці, з волохатим білим котом на руках, біг Миколка...

— Ну, а тепер берімося до діла. Я тебе, Мурку, ледве відшукав. Тепер ти справляйся добре, — го-

монів Миколка до свого кота, погладив його і пустив з рук.

А кіт причаївся і, почувши шкрябання, кинувся на капелюх. Капелюх перевернувся, і діти ще й не розгляділись добре, як Мурко схопив мишку в зуби і блискавично зник з нею за дверима.

З радісними вигуками діти вибігли на подвір'я.

— Дивіться, дивіться! Наш котик з мишкою забавляється! — кричав Миколка.

А білий кіт заліз у куттик подвір'я і грався з мишкою. Він то випускав її з своїх пазурів, то знову ловив. Так бавився довго. Діти, як зачаровані, стояли серед двору і стежили за цим незвичайним видовищем. А тільки вони хотіли наблизитись, Мурко схопив мишку і втік.

...Білий кіт заліз у куттик подвір'я і грався з мишкою...

Тоді діти й собі почали бавитись у кота й мишку. Миколка був котом, а мала Наталя мишкою.

І було їм радісно і весело.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

НІЧ У КАСАРНІ

Вісирій касарні край шахтарського кварталу Грицинка тихо і порожньо, бо надворі ніч.

Від головного входу в касарню тягнеться на перший, другий та третій поверхи ламана лінія сходів. Спочатку йдеш просто догори — тридцять східців. Потім маленька площадка. Вікно в стіні. А далі сходи круто повертають вліво, і треба знову перейти тридцять східців.

Тут починається просторий коридор. По кінцях коридору широчезні вікна. В похмурих стінах розміщені двері з нумерками квартир.

Ось тут, у квартирі № 13, мешкає знайомий нам Хведь.

Раптом розчинилися двері, і в коридор упало світло лампи.

З'явився Хведь. Блідолиций, з розкуйовдженою чуприною, під очима синці — свідоцтво вуличних боїв. На ньому латані й перелатані сорочка та штани. В руках мідний чайник.

Вийшов з кімнати і стомленою ходою попрямував у кінець коридору. Там в стіні водопровідна рура і над чавунною чашею умивальника кран.

Хведь підійшов до вмивальника, відкрутив кран. Налив повний чайник води і знов закрутив кран.

Все це робив якимось мляво, стомленими рухами. З чайником води повернувся до кімнати.

У кімнаті під стелею ясніє срібна грушка електричної лампочки і заливає всю кімнату молочним сьайвом.

Сьайво падає на дерев'яну підлогу, на плиту кухонки, на стару шафу, похилий на трьох ніжках стіл і на табурет, що стоїть біля залізного ліжка.

На ліжку, худорлявим обличчям вгору, лежить мама Хведя. Її великі очі розкриті і горять проти світла, а на пошерхливих губах раз-у-раз з'являється жовтий, спалений гарячкою язик.

Ось уже більше місяця, як мама Хведя хвора. На пожежі їй обпалило руки й ноги.

На руках і на ногах у Хведевої мами товсті вузли бинтів. Мама непорушна і виглядає так, ніби це не мама лежить, а якась велика статуя.

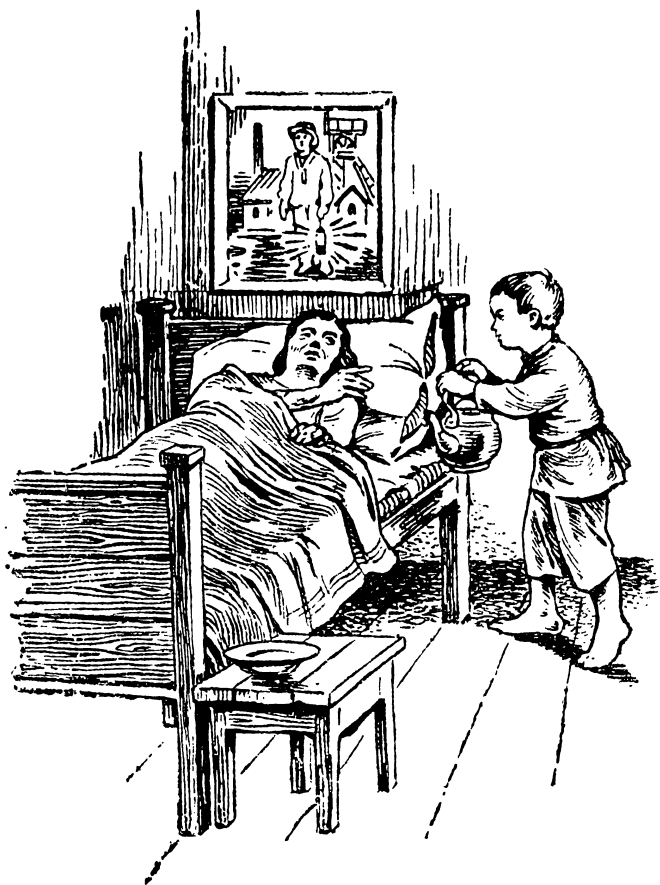
Хведь підходить до ліжка хворої і підносить до її рота дзьобатий носик чайника. Мама губами хапає носик і довго п'є холодну воду. Чути, як булькають ковтки в її сухому горлі.

А як напилась, з вдячністю глянула на Хведя, і почувся її тихий голос.

— Дякую тобі, сину. А тепер ляж і відпочинь. Ти, напевно, дуже стомився. Засни з Богом! Хай тобі присниться добрий-добрий сон. Щоб ти виріс великий, був чемний, розумний і був помічником своїй мамі. Спи, сину!

Хведь ставить чайник на табурет, цілує матір у висохле чоло, потім підходить до стіни, натискує гудзик вимжача, і кімната поринає в темряву.

А далі Хведь навпомацки, як сліпець, пробирається мимо кухонної плити до старої шафи. З скри-

...На ліжку, худорлявим обличчям вгору, лежала хвора
Хведева мама...

ном розчиняє її двері. Він спить у цій шафі, на старій одежі. Раніше спав на одному ліжку з мамою, а тепер, як вона хвора, він перечумакувався до шафи.

Хведь тяжко зітхає і вміщується на нічліг.

На ліжку час від часу стогне хвора мама. Десь на стіні цокає годинник...

І Хведь заснув. Йому сниться, що він уже великий, такий, як сказала мама, і працює десь на шахті, глибоко-глибоко під землею. Хведь бачить велетенського коня з вогненними очима. Тут же ходять і чомусь не бояться коня Юрко й Люба. Хведь ловить коня за гриву, сідає на нього і мчить просто на Юрка й Любу. А кривий Харитон підіймає вгору свою милицю і сварить на Хведя...

За вікном чатує непроглядна шахтарська ніч. Вона зазирає у вікна, носить на своїх незримих крилах гуркотіння залізниці і стукіт колес...

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

ТАНКІСТИ

ІТИ збіглися до крамниці, попрохали у продавця диктові скриньки і, розвівши сажу водою, фарбували їх начорно.

Це мали бути танки. А танкісти — Івась, Юрко, Андрійко і Миколка.

Харитон стояв тут же, спираючись на милицю і дивився, як готуються до бою.

Миколка щось жував у роті, розмальовуючи скриньки. Андрійко йому допомагав.

Наталя та Люба теж надійшли і хотіли гратися в танкістів, але Юрко відмовив. Він сказав:

— Дівчатка всім можуть бути, навіть летунами, а танкістами не можуть. Танки — це для нас, мужчин, бо вони тяжкі і треба з них стріляти. А дівчата великі боягузи, і їм буде страшно...

Наталя й Люба не наполягали, бо не знали, що то ще за гра така буде. Все щось нове придумав отой Юрко. Ну ж і мудроголовий він!

Поки на скриньках сохла фарба, Юрко вів раду, як мають воювати. Його кругле, запечене промінням сонця обличчя було поважне, а в зеленкуватих очах блискали вогники завзятости.

Всі уважно слухали Юрка, але Миколці схотілось пожартувати і він сажею вимазав ніс Андрій-

кові. Це всіх насмішило, а Юрко зробив зауваження:

— Коли готуються до війни, то жартувати не можна, і ти про це, Миколко, повинен знати.

Пізніше він розподілив так:

— Я і Миколка будемо грати синіх, а ти, Андрийку, з Івасем жовтих. Харитон буде генералом. А як когось поранять на війні, то його полкують Наталя або Люба. Вони медсестри.

З цим усі погодились.

В той час, як малі друзі радили раду, з-за рогу провулка, від касарні, вибіг Тарас. У його руці тепліалося порожнє відро. Видно було — по воду йде.

Побачивши Юрка, Тарас спинився і став на одній нозі. Думав, чи йти далі, чи краще вернутись, бо Юрко пригадає собі, як він з товаришами напав на нього та Любу на Хведевій границі.

Тарас стояв, вагаючись, і не знав, що робити. По воду до будки треба обов'язково йти, бо мачуха послала. Як не принесе води, то лаятиме та ще й їсти не дасть.

Що тут робити?

Погано, дуже погано мати ворогів на власній вулиці.

Тарас переступив з ноги на ногу. Що діяти? Обійти ніяк не можна, бо водяна будка ось поруч з Юрковою хатою. Що робити?

Становище його безвихідне. Він між двох вогнів. Тут може побити його Юрко і не пустить до води, а дома за непослух мачуха нарве чуприну та ще й їсти не дасть. На що рішитись?

— Дивіться, хлопці, Тарас прийшов! — сказав Харитон, примітивши Хведевого друга.

— Ну, чого ж ти там спинився? — запитав Тараса усміхнений Івась. -

— Боюсь, щоб ви на мене не напали, — признався Тарас.

— А ти не будеш більше задиратись? — пішов на Тараса осмілілий Андрійко.

— Ні, не буду. Та то ж не я, а Хведь почав битись. Він сам і границю свою встановив.

— Брешеш! — перебив йому Андрійко.

— Й-бо, правда! — забожився Тарас. — Тільки пустить мене води набрати.

— Ну, пам'ятай своє слово, — заговорив Юрко. — Іди та гляди, щоб більше не бився.

— Несторові та Хведеві теж скажи, щоб не бились, — додала Люба.

— А то всім вам горе буде! — стиснув міцний кулак Андрійко.

— Нестора немає, до баби в село поїхав, — виправдувався Тарас, — а у Хведя мама хвора, і він дома.

— А ми мишку впіймали, — почала хвалитись синьоока Наталя. — А ми мишку впіймали, велику-велику, як дім.

Всі засміялись, а Тарас, недовірливо озираючись на хлопців, перейшов на другий бік вулиці і попрямував до водяної будки.

Там він налив відро води і повернув назад. Вода у відрі ніяк не могла встоятись, а все хлюпала і обливала Тарасові босі ноги.

Юрко в супроводі хлопців подався назустріч Тарасові. Той спинився, поставив відро на тротуар і сполоханий чекав.

— Не бійся, — заспокоїв Тараса Харитон. — Раз Юрко сказав, то ми тебе не зачепимо. Він наш головний отаман. А Хведеві скажи, хай добре пам'ятає бійку біля касарні. Ми ще з ним зустрінемося. Ото його Бог покарав, що мама захворувала.

— А ви мене не обманюєте? — все не вірив Тарас.

— Необманюємо — запевнив Юрко.

Юркові чомусь дуже стало жалко Хведя, бо в нього мама хвора.

— Ми й Хведя теж не зачепимо, як він не буде нікого з нас бити, — сказав Юрко.

— Ми Хведя не зачепимо, бо в нього мама хвора, — додала Люба.

Всі діти були зворушені, бо всім стало жалко, що Хведева мама хвора.

Тарас узяв відро і, обливаючись водою, пішов додому. І вже як він сховався за рогом, Юрко об'явив:

— Ну, а тепер давайте гратись у танкістів.

Хлопці підбігли до чорних скриньок і понадівали їх на себе.

Андрійко та Івась почимчикували через вулицю і спинилися на тротуарі.

Юрко й Миколка чекали на сигнал свого генерала Харитона, щоб почати наступ...

І враз з протилежного тротуару несподівано і без жадного сигналу заокотіли кулемети, загахкали гармати, заревіли мотори. То танки жовтих вирішили зненацька розпочати наступ. Андрійко та Івась сховавшись за чорні скриньки, гриміли і галасували, як божевільні.

— Та-та-та-та! Бах-бах-бах-бах! Ри-ри-ри-ри!

У відповідь жовтим посунули танки синіх. Юркова гармата смалила' безупинно. Одно тільки й чути було:

— Бах-бах-ба-бах! Бах-бах-бах-бах!

Генерал Харитон стежив за ходом бою. Виліз на лаву, щоб краще було видно.

А Миколка так той усе бацав у скриньку, як у барабан. Дикт деренчав, наче справжній кулемет.

Війна закроювалась не на жарт. У повітря полетіли зроблені з ганчірок стрільна. Вони падали в чорний порох і вибухали. Серед дороги схопи-

лась непроглядна курява, і всі перехожі звернули увагу на танкістів.

Гаккали гармати: бах-ба-бах!

Цокотіли кулемети: тра-та-та-та!

— Гув-гув! — вибухали стрільна.

А язикаті мотори танків розривались від на-туги.

Шаленіли мотори: три-ри-ри-ри! три-ри-ри-ри!

Гомоніли мотори.

Влучні постріли рясно сипались один за од-ним, як град з неба.

Танки все зближались та зближались. Від-стань між ними все коротшала. Вони вже випов-зли на середину вулиці і скоро вдаряться чолами.

Над вулицею курява. У повітрі лемент язика-тих моторів.

Дорослі, що стежили за ходом бою, хотіли спинити танкістів. Але де там! Хіба їх спиниш!

Найбільше цікавила війна Любу, Наталю та генерала Харитона. Не відриваючи очей, дивилися вони, як з-за чорних танків вилітали стрільна і па-дали у вугільну порохняву серед вулиці.

І тут знову появився Тарас. Тільки тепер він був уже без відра. Став, як і раніше, на одній нозі, мов бузько, і загігикав від задоволення. Його рябе лице розпромінилось у посмішці.

— А танки і стрільна у вас не справжні, — говорив Тарас. — От я бачив у місті справжні танки. Вони сталеві і з гарматами.

— Ми і вояки не справжні. Ми тільки бави-мось, — пояснив Юрко.

— Ходи до нас! — покликала Люба.

Тарас не забарився. Стрибаючи на одній нозі, наблизився до лавки.

— А мені можна гратися? — попросивсь він.

— Давай, грайся! — погодився Юрко.

Тимчасом у небі потемніло. Хмари, що ходили по небу, зсунулись до купи, наблизились до сонця і сховали його. На землю впала довга-предовга тінь.

З боку шахти налетів донецький суховій, схопив порох і жбурнув його прямо в очі.

Світ потемнів. Знявся вихор, метнув зірваними зі смітника паперами, кинув їх у шиби шахтарських халуп.

В небі заіскрились срібні шнури, і гарматні постріли грому заколихали світом.

— Ай-ай-ай! — несамовито скрикнув Івась, бо він злякався бурі, спіткнувся і боляче вдарився об камінь.

Діти почали ховатись. Покидали на вулиці скриньки і тікали.

На землю хлюпнула злива. І зразу ж металічним голосом заспівали ринви: дзень-дзень-дзень!

Облитий дощем Івась підвівся і, ойкаючи, замотав пораненою ногою.

Юрко в цю хвилину був уже біля порога, та як помітив, що Івась мокне, зараз же кинувся до нього. А дощ хльоскав його, хльоскав, бив немилосердно в груди, обливав холодними струмками з голови до ніг.

Юрко підбіг до Івася, накрив його чорною скринькою від танка і взяв під руку. А дощ лив, і не було йому, здавалося, ні кінця ні краю.

Злива хлюпала в скриньку, змивала сажу і чорними патьоками прикрашала сорочки Юрка та Івася.

Івась шкутильгав, спираючись на Юрка. І поки вони добралися до хати, по вулиці з великим шумом потекли каламутні струмки.

Над шахтарським кварталом Грицинкою бушувала дощова буря.

...Юрко накрив Івася скринькою, а дощ лив...

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

ПЕРША ДОПОМОГА

ОЛОДЕЦЬ, Юрко! — хвалила тітуся Оксана. — Коли друг потрапить у біду, то йому треба подати руку допомоги. Треба завжди пильнувати не тільки себе, а й приятеля.

Під парасолькою, з течкою медикаментів, прийшов із шахти лікар Савченко. Він теж був весь мокрий, і з нього спливала струмочками вода.

Він обтрусився від крапель і, побачивши повну хату дітвори, радо підняв руку.

— Хай живе босонога армія! — засміявся Любин татусь. А помітивши на коліні Івася кров, віддав парасольку Любі і спитав: — А це що в тебе? Давай оглянемо.

— Це я спіткнувся та впав, — пояснив Івась. Любин тато оглянув поранене коліно.

— Дайте води, — попросив він.

Люба метнулася у кухню і через хвилину повернулася з мідницею води і з рушником.

— Люба наша буде сестрою-жалібницею, — весело гомонів тато.

Всі засміялись, тільки одна Люба, ображена, надула губки.

— Я буду не сестрою, а літуном, — заперечила вона.

— Пробач, я й забув, — поправився тато, весело оглядаючи Любиних друзів.

Промив коліно Івасеві. Витяг з кишені пляшечку йоду і зайодинавав ранку.

Івась аж скривився, бо так защеміло.

Юрко, Наталя, Тарас, Миколка, Андрійко, Харитон і Люба уважно стежили за роботою лікаря. Люба навіть помагала татусеві. Подала йому бинти, а татусь забандажував Івасеві хворе коліно.

— Тільки не розв'язуй, — попередив танкіста лікар Савченко. — Хай ранка заживе. Як уже загоїться, тоді розв'яжеш. А тепер можеш засмітити ранку, і нога твоя буде дуже боліти...

З кухні прийшла тітка Оксана. Вона принесла на таці повні чашки молока й нарізані кусні хліба.

— Прошу обідати, — запросила вона всіх до столу.

Люба дала кожному чашку молока і хліба.

Всі їли і дружньо розмовляли.

Івась забув і про рану та почав оповідати, як то він учора ранком ще спав і прокинувся від крику Наталі.

— Коли глянув, а під ліжком, у маминому чоботі, сидить величезна миша. Отакенна! Як слон!

І Івась обвів всю кімнату руками.

Всі сміялися, бо знали, що Івась дуже перебільшує. Мишка була звичайна, а слон — то така велика тварина, як Юркова хата.

І хоч усі знали, що Івась перебільшує, та йому ніхто не перешкоджав оповідати, бо було насправді дуже й дуже цікаво.

А у вікна торохтіли краплі легкого дощичу, бо злива вже кінчилась.

Надворі після бурі повітлішало і зробилась тиша.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

ЗБИРАЧІ МЕТАЛЮ

АХТАРСЬКИЙ квартал Грицинка жив, звичайно, бурхливим життям.

А оце нині у кварталі велика новина. На парканах жовті паперці об'яв. А на них павучки літер:

У ва га! У ва га! У ва га!

Крамниця просить збирати старий металъ та папір за відповідну винагороду,

Просимо всіх взяти участь.

Пам'ятайте: старий металъ і папір підуть на фабрики для переробки, і з них робітники виготовлять нові, корисні для всіх, речі широкого вжитку:

Ставайте в лави збирачів металю та паперу.

Біля об'яв купчилися шахтарі, жінки. Читали ВГОЛОС.

Тут же були нерозлучні друзі Андрійко та Миколка.

Миколка щось жував і, підійшовши до об'яви, почав малювати на ній чортика.

Спираючись на милицю, наблизився Харитон. Він довго й уважно прислухався до розмов шахтарів, і в його голові народився плян: „А що як сказати Юркові та ми всі почнемо збирати металъ і папір? У кварталі такого добра багато і воно валяється без потреби”.

— Андрійку, поклич Юрка! — попросив він свого товариша.

Та Юрка кликати не треба було: він сам, зацікавлений, з'явився біля паркана.

— Юрку! — звернувся до нього Харитон. — Давайте й ми збирати. Заробимо грошей і цукерок собі купимо.

— Давайте!

— Давайте!

І через яких півгодини, коли над шахтарським кварталом сяяло сонечко, армія дівчорі з торбами й кошиками в руках розбрелась по всіх закутках селища.

До збирачів приєднався Івась з сестричкою Наталею. Тут же була Люба. Вона випросила у тисячі кошик.

Один тільки Тарас не схотів.

— Не буду я лом збирати, — говорив він, шморгаючи носом. — Ще сорочку розірву, а тоді мачуха битиме.

— Ну, коли ти такий боягуз, то ми й без тебе обійдемося, — сказав Юрко.

Тарас поблукав трохи по кварталі, а потім десь погнав до шахти так, що за ним і слід заповся.

А хлопці та дівчата почали справжню облаву. Обшукували двори. Заходили в шопи та під повіт-

ки, де шахтарі тримають вугілля, і визбирували всякий непотріб.

Біля водяної будки натрапили на купу старого поржавілого від дощів чавуну і все це перенесли до крамниці.

— Наші малі друзі працьовиті, як бджоли, — хвалив дітей продавець.

У своєму дворі Юрко знайшов стару підкову, розбите й погнуте відро, зламаний замок, клямку від дверей, діряву сковороду та ще цілу купу різних старих речей.

Все позносили до крамниці. Продавець зважив і, задоволений, посміхався.

— Ми й не думали, що з вас будуть такі добрі помічники. Весь цей метал ми відправимо на фабрики, і з нього зроблять нові ручки до дверей, всякий посуд, а з міді виготовлять гроші.

Старі часописи, непотрібні пошматовані книжки, викорисгані афіші — все збирали.

Аж до полудня обшукували квартал Грицинку, а як сонце стало на обід, то діти зібралися до крамниці підрахувати наслідки своєї праці.

— Нині ви заробили, — сповіщав продавець, — аж тридцять сім карбованців і сімдесят копійок.

Він відрахував гроші — папірцями тридцять п'ять карбованців і сріблом та міддю два карбованці й сімдесят копійок.

У дітей від радості аж очі світилися.

— За ці гроші ви можете щось купити собі, — сказав продавець.

Діти забрали гроші і вийшли порадитись за крамницею.

— Ну, що ж ми купимо? — запитав Юрко.

— Цукерок! — вихопилась Люба.

— Шоколядку, — пропищала Наталя.

— Ні, накупимо зошитів, фарб і будемо малювати, — запропонував Миколка.

Він уже всі стіни в своїй хаті обмалював. Такий з нього маляр! За це йому не раз і від батьків діставалося.

— Купимо краще хліба та ковбаси, — сказав Андрійко, дивлячись на Миколку, який все щось жував.

— А я раджу купити для наших татусів і мам папірос, — запропонував добрий Харитон.

На це Івась сказав, що мами взагалі не курять, а татусі мають гроші і самі собі куплять, як їм треба.

Розмова про мам нагадала Юркові хвору маму Хведя. Бідний Хведь! Коли мама була дужа, то працювала, а тепер лежить хвора.

— А я пропоную ось що, — почав Юрко, і всі прислухалися до його слів. — Давайте ці гроші дамо мамі Хведя... Або ні! Краще дамо ці гроші Любиному таткові, а він купить такі ліки, що зразу вилікують Хведеву маму.

— Добре, добре! — згодилась Люба.

— Добре, добре! — підхопили діти.

Всі рушили з місця і, веселі, побігли до лікарєвого будиночка.

Лікар був дома і привітом зустрів дітей. Юрко розповів, чого вони прийшли.

— Добре, дуже добре придумали! — гомонів лікар.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

ПОДАРУНОК ШАХТАРЯ

УСАТИЙ шахтар Юра сів на лаву і запалив люльку.

Він щойно повернувся з шахти, поїв, а оце виїшов надвір подихати свіжим повітрям. В руках у нього газета. Та не читається щось. Замріявся Юра.

По вулиці гасають діти. Серед них заводіякою його син, Юрко. Він за забавами й обідати не прийшов. Ну, стривай, хлопче!

Юра загадково усміхнувся і розгладив довгі вуса.

Колись і Юра був отаким Юрком. Та було це давним давно. Тоді будували шахту і його батько, а Юрків дідусь, працював під землею. Там і загинув, царство йому небесне! Сам Юра пішов шляхом свого батька. Шахтарює. А що виросте з Юрка? Малий говорить, що буде капітаном. Ну, ну!

Юра дивиться на свого сина, і радісно йому на серці.

Почав співати пісеньку.

Підвівся і важкою ногою пішов у хату. Через хвилину з молотком, пилкою, сокирою і дошками вернувся. Сів на лаву і, мугикаючи, заходився щось майструвати.

А діти вже тут як тут. Цілою громадкою збіглися до Юркової хати, обступили шахтаря.

— Що це ви майструєте? — поцікавився Миколка.

— Як все будеш знати, то скоро постарієш, — весело і таємниче відповів Юра.

Це ще більше зацікавило дітей, і вони дуже допитувались. Але той не відповідав. Навіть Юркові не відкрив своєї таємниці.

Його великі мозолясті руки обрубували сокирою дошки, вистругували їх гладесенько. А одну дошку Юра обпиляв і посередині вирізав круглу дірку.

— Оце будуть дверцята, — загадково кинув шахтар. — Сюди хтось зайде і вийде. Фіть!

— Та що ж це буде? — нетерпеливився Юрко.

Його підтримали діти хором:

— Що це буде? Що це буде? Що це буде?

— Хто вгадає, той перший побачить щось, — знову загадково мовив Юра.

Тут же стояв Тарас. Шахтар хотів будь щось сказати йому, та раптом помітив забандажоване коліно Івася.

— Мабуть, на війні потерпів?

— От і не скажу! — вихопився Івась. — Скажіть ви спершу, тоді і я скажу.

— Ач який хитрий! — бурмотів Юра. — Не скажеш, то я й так здогадуюсь. Ти, напевно, десь об каміння здерся.

Юра витяг з кишені цвяхи і почав забивати їх в дошку.

— Дайте я, — попросив Тарас.

— А ти яким робом тут? — спитав його Юра. — Битись прийшов?

— Я вже не б'юся. — Тарас винувато опустил очі вділ.

— Він уже не б'ється, — підтримала Тараса Люба.

— Не б'ється? А хто тебе за кіски тягав?

— То Хведь!

— Ну, я ж йому! — погрозився шахтар.

— Я йому вже добре дав, — вихопився Юрко, показуючи кулака.

— А тебе я теж провчу, щоб не бився.

— Він мене боронив, — захищала Люба Юрка.

— Ну, коли так, то на! — засміявся Юра і дав Тарасові молоток.

Тарас аж підскаочив, рябе обличчя його запашило з радості.

Та тут заговорив Харитон.

— Не треба давати Тарасові молотка. Він з нами металю не збирав. Він утік. А ми гроші заробили і дали на ліки для хворої мами Хведя.

Тарас зачервонівся.

— Я більше не буду тікати, — дав він слово і розмахнувся молотком.

Всі заздро глянули на Тараса. А він, нервуючись, наставив цвях у мітку, позначену Юром, і з розгону вдарив.

Та не поцілів у цвях, а себе в палець.

— Ой, ой! — зойкнув він.

Діти притихли.

— Ось ще один каліка. Болить?

Юра взяв Тарасів палець і пом'яв його.

— Ну, перестало?

— Ні.

• Юра ще й похукав на палець.

— Перестало?

— Перестало!

Юра наставив цвях і показав, як його треба забивати молотком.

— Спочатку цвях легенько забивати, аби лише тримався в дощці. А потім пальці приборати, і вже бий просто з силою.

— Дайте молоток! — знову попросив упертий Тарас.

Юра дав. Тарас зробив так, як учив шахтар, і вже не покалічився, а цвях рівно пішов у дошку.

— Молодець! — хвалив Юра. — З тебе добрий учень буде. Відразу второпав, що й до чого.

— А що це ми будуємо? — спитав Тарас у Юра тихо, щоб ніхто не чув. — Скажіть, я нікому не скажу.

— Ого, та ти теж хитрий! — жартував Юра. — А тепер нехай кожний заб'є цвях у цю будову. Та хай подумає собі, що це ми будуємо.

— І що воно таке? — розводила руками Люба.

Юрко, Миколка, Андрійко, Харитон, Івась і навіть маленькі Люба та Наталя з лялькою брали молоток і забивали цвяхи. А розгадати, що це таке, ніхто й не зумів. Юрко говорив, що це собача буда. Івась здогадувався, що це клітка на щури, бо їх коло смітників у кварталі Грицинка сила-силенна водиться. Миколка і Тарас подумали, що це короб на вугілля. А Юра слухав здогади і тільки посміхався у свої довгі вуса.

— Ні і ні! От і не вгадаєте!

— А я вже знаю, — вигукнув Харитон. — З таким отвором бувають...

Харитон навмисне запнувся, щоб усі зацікавились і звернули на нього увагу.

— Ну, кажи, — квапили його.

— Це буде кріликарня! — випалив Харитон свою думку.

Всі замовкли і глянули на Юру. Та він і вусом не моргнув.

— Це дім для наших крилатих друзів, — на-
решті пояснив він.

— Шпаківня! — вихопилось у всіх знайоме
слово.

— Ні! Зараз дізнаєтесь!

Юра забив останнього цвяха і лишивши на лаві
скриньку, пішов у хату.

Юрко шмигнув йому попід ногами і хотів роз-
відати, що принесе татко. Та Юра переступив йому
дорогу.

— Ти хочеш раніше всіх знати? Почекай. Тре-
ба було на обід прийти, тоді б усе знав.

Юрко незадоволений повернувся.

А Юра зайшов у хату, і всі його нетерпеливо
очікували.

Час тягнувся довго. Хотілося чимшвидше зна-
ти таємницю шахтаря. Юрко й Івась вилізли на лаву
і заглянули у вікно. Юра стояв, нагнувшись біля
столу і щось там довго робив. Хлопцям за його ши-
рокою спиною нічого не було видно. Побачили тіль-
ки, як Юра поклав собі щось за пазуху сорочки і, ся-
ючий повернувся до вікна обличчям:

— Я так і знав, що ви цікаві і будете у вікно
за мною шпигувати.

Пішов до дверей, а на животі у нього, під со-
рочкою, щось ворухилося живе.

Тільки він з'явився на порозі, як його обсту-
пили.

— Покажіть, що у вас там.

Юра несподівано для всіх узяв Юрка за вуха.

— Великий рості, сину мій!

Юрко від несподіванки аж навшпиньки став,
а Юра сміявся. Підняв Юрка над сивою головою
і поцілував.

— Та ти хіба забув? — говорив зворушений
батько. — Та нині ж день твоїх іменин. А це, —

і Юра витяг з-за пазухи двох білих голубів з червоними кораликами очей, — це тобі мій подарунок на іменини.

Переповнений щастям, Юрко розцілував волохате обличчя татуся і прийняв з його рук дорогий подарунок — двох зборканих голубів. У голові промайнула думка: „Прийде мама з роботи, то похвалюсь!”

Юра поставив Юрка на землю, а той аж цвів. — Слава! Слава! — урочисто закричали діти.

Обступили Юрка, взяли за руки і закружляли в шаленому танці.

А як затихли, тоді Юра пояснив:

— А це голубник. Тут будуть голуби жити!

ВНИЗ ГОЛОВОЮ

В ОНИ зустрілися біля головного входу в касарню.

— А в тебе, Хведю, немає таких голубів, як у Юрка, — сповістив Тарас свого друга.

— У мене будуть голуби, — сердито промовив блідий Хведь. — Ось побачиш! Я вкраду у Юрка, і в мене будуть. Побачиш.

— Ні, не вкрадеш, — заперечив Тарас.

— Звідки ти знаєш, що не вкраду?

— А от знаю.

— Ні, ти не знаєш. Ти ще дурний.

— Ні, знаю, бо я скажу Юркові, що ти хочеш вкрасти, а він візьме і заховає їх.

— Ага, то ти ось який мій друг, — підступив Хведь до Тараса і вхопив його за петельки. — То ти, значить, видаси мене?

— Видам, бо Юрко добрий хлопець, а голубів йому татко подарував на іменини.

— Ти вже за Юрка руку тягнеш? Добрий з тебе зрадник.

Хведь підставив ніжку, вдарив Тараса в груди, і той полетів на землю.

— Я скажу Юркові, — крізь сльози промовив Тарас.

Хведь підняв кулак і хотів ще вдарити, та щось подумав, сів біля переможенного і замислився.

Тарас з острахом озирає грізного приятеля. А той мовчав і тільки сопів.

— Ти ось що, Тарасе, — заговорив нарешті Хведь. — Піди в хату і винеси мені щось поїсти, бо моя мама хвора і я вже три дні не їв. Розумієш?

Тарас перестав хлипати. Підвівся з землі і, потираючи забитий лікоть, пішов у касарню.

За кілька хвилин він появився і, кивнувши головою, побіг за касарню.

Хведь подався за ним. Як уже опинились у закритому місці, Тарас витяг з-під сорочки кілька картоплин.

— На, їж! Тільки навчи мене ходити на руках і голубів у Юрка не кради.

— Добре! — буркнув Хведь, вхопив картоплю і почав жадібно напихати нею рот.

Зголоднілий, він їв швидко, аж слина текла. А Тарас стояв на одній нозі. Від цієї звички ніяк не міг відзвичаїтись. Розглядав свого друга і не пізнавав. Брови Хведя були обсмалені. Під очима синці. Губи пошерхли. Худе обличчя було жовте, як суха цитринова шкірка. Тільки сірі очі по-давньому, як у вовчєнати, блискали холодними вогниками. Руде волосся на голові покрутилося баранчиками.

— А тепер добре приглядайся, — заявив Хведь, кінчивши їсти.

Він нагнувся, вперся долонями в землю. Спритно, як жаба, підкинув босі ноги вгору і пішов на руках головою вниз. Переставляв руки з місця на місце і йшов.

— Бачиш? — питав він, а лице його пашіло від налинулої крови.

— Бачу.

— Головне тримати рівновагу, а йти на руках можна, поки сили вистачить.

— Тепер дивись, я піду, — зголосився Тарас.

...Тарас, як і Хведь, вперся долонями в землю, підкинув догори ноги і, невтримавшись на руках, упав...

Хведь, перевернувшись через голову й спину, став на ноги.

Тарас, так як і Хведь, вперся долонями в землю, підкинув догори ноги і, не втримавшись на руках, бахнув головою об землю.

Хведь засміявся, а Тарас розплакався.

На цю біду поблизу проходила мачуха. Як помітила, що її Тарас намагається ходити на руках, підкралась навшпийнях з-заду до Хведя і схопила за сорочку.

Той навіть не стямився, звідки таке лихо взялось. Кинувся тікати — благоденська перкалева сорочка так і розлізлася на ньому.

Хведь вирвався з рук Тарасової мачухи і, не озираючись, тікав, а вона, потрясаючи шматком сорочки, горлала на цілий квартал:

— Я тобі покажу, як на руках ходити! На ногах ще добре не встоїть, а перевертається вниз головою. А як Тарас шию скрутить, хто з калікою возитиметься?!

Тарас дрижав, плакав і думав гірку думу. А що буде, як мачуха довідається про картоплю, яку він виніс зголоднілому Хведеві?

На галас збіглися люди. Мачуха кинула шматок сорочки на землю і взялася за Тараса. Цупко схопила його за вуха.

— Щоб ти мені з Хведем не водився. А як ще раз побачу з ним, то обох у шахту повкидаю.

Тарас зціпив зуби і мовчав.

— А тепер піди води принеси.

Засоромлений Тарас поплентався в касарню по відро. Вуха його пашіли.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

РОЗІДРАНА СОРОЧКА

В кінці кварталу Грицинка, побіч старого парку, що підкотив зелені хвилі дерев до околиці і кучеряво запінився коло шахтарських халуп, біля обвітреної, облупленої старої школи, в тіні акацій сидів Хведь.

Його худорляву, скулену, самотню постать перші побачили Андрійко та Миколка. Вони крейдою розмальовували паркан поблизу.

Насторожилися хлопці і непомітно прослизнули за крайню халупу. Затаївши рух, дивилися з-за куща шипшини.

А Хведь скинув з себе розідрану сорочку і латав її, сколюючи дротом.

Плечі Хведя дрижали. Він схлипував. Тяжко було йому на серці. Як тепер він покажеться додому в такому вигляді? Біда та й годі! І голодний, і мама хвора, а тут ще й обідрали його. Сльози так і тиснулись з очей.

Андрійкові й Микольці стало жалко Хведя.

— У нього сорочка розірвалась, а мама хвора,
— співчутливо завважив Андрійко.

— Я побіжу, розповім Юркові, — шепнув Миколка і, пригинаючись до землі, відійшов від куща та поза халупою як вітер понісся тротуаром.

Миколка здалека помітив Юрка. Той з Івасем, Харитоном та Наталею грався біля Любиної хати у шоферів. Коло них валялись розбиті-диктові скриньки, що були їм за самоходи.

— Юрку! — закричав Миколка.

Діти припинили гру і побігли йому назустріч.

...Хведь скинув з себе сорочку і латав її, сколюючи дротом...

— Там Хведь.

— Де?

— Біля старої школи.

— А що він там робить?

— Сорочку латає. Він обідраний і бідний, як жебрак.

Ця вістка всіх приголомшила.

Юрко метнувся до хати і з кашкетом, повним хліба, вибіг на вулицю.

— Ходімо швидше. Тільки не галасуйте, щоб Хведь не втік, бо він злякається.

Зичливо настроєні діти рушили з місця і поза халупами швидко дісталися до куща, де ховався Андрійко.

Почувши шелест, Андрійко приклав пальці до уст:

— Тихо!

Діти навшпиньках підійшли до куща і крізь мереживо зеленого листя побачили Хведя без сорочки.

— Ви сидить тут, а я підйду до нього.

— І я з тобою, Юрко! — попросилась Люба.

— Ну, добре! А всі інші сидить тут тихенько.

Юрко взяв Любу за руку і вийшов з-за куща.

— Вам чого тут треба? — спитав стурбований Хведь.

— Ми до тебе, — спокійно відповів йому Юрко і по-приятельськи усміхнувся.

— Ідіть звідси, а то я вам...

Діти не спинились. Юрко простяг Хведеві кашкет з хлібом.

— Візьми! Це ми тобі їсти принесли.

Здивований Хведь не знав, що робити. В кашкеті лежали шматки хліба, а йому так їсти хотілось.

— Тільки не бийся, — звернулась Люба. — Ми твоїй мамі на ліки гроші заробили.

Хведь нерішуче відступився.

Юрко підійшов до нього і всунув йому в руку хліб.

Хведь спочатку стояв нерухомо, та, видно, голод мучив його, і він почав їсти.

В цю ж мить з-за куща шипшини з галасом висипалась уся дітвора. Хведь аж здригнувся від несподіванки. На його віях затремтіли прозорі краплини сліз. Було видно, що він усім серцем переживав цю неждану зустріч.

— Не бійся, Хведю, ми тобі нічого не зробимо поганого. Тільки й ти вже ніколи не бійся, — злест-
кав Юрко Хведя по плечу.

Дружньою громадкою обступили Хведя діти. А Юрко взяв його під руку і повів до своєї хати.

— У мене є голуби, — хвалився Юрко, — тато на іменини мені подарував. Вони вже приручилися.

Голубник висів на стіні під дахом, а два білі голуби сиділи на задимленому комині і дзьобачками чистили на собі лискуче пір'ячко.

З-за рогу вискочив Тарас.

— Юрку, там чужак! — сповістив він, а помітивши Хведя, здивований замовк і спинився.

— Він голубів твоїх покраде, — показав Тарас на Хведя.

— Не покраду, — відмахнувся Хведь рукою. — Ніколи не вкраду у Юрка голубів.

— А де ж чужак? — нетерпеливився Юрко.

— Там на касарні сидить. Сизий. З круглим хвостом. Трубач.

Юрко підкинув угору кашкета. Його голуби зняли з комина і, покружлявши в чистій блакиті неба, повернулися й сіли на комині.

Юрко був гордий за своїх голубів:

— Бачите, прилетіли знову додому.

В цю ж мить з червоного даху касарні знявся сизий чужак і прилетів до Юркових голубів. Білий голуб яро почав воркувати над сизим прибудуою. Його пишнобіле воло надималося і мерехтіло, як сніг.

— Щоб не злякати чужака, ходімо всі до хати, — попрохав Юрко.

В хаті їх привітно зустріла Юркова мама. Вона готувала обід.

— Заходьте, заходьте, мої гостоньки! — за-
дзвенів мамин голос біля плити. — А! З вами, я бачу,
й Хведь! Тільки він такий брудний.

— Мамо! — звернувся до неї Юрко. — Хведь
бідний і обідраний. Його мама хвора. Дай йому оте
мое сіре убрання. Хай він буде чистий.

Мама задоволено глянула на сина і поцілувала
його.

— Який ти добрий!

Витягла з валізи сорочку й штанці.

— Хай Хведь помиється, тоді переодягнеться.
А це вбрання, що на ньому поперемо і полатаємо!

Мама, Юрко і Хведь пішли в сіни. Там Хведь
обмився, переодягся, і коли повернувся з Юрком до
кімнати, то саяв, як зірка.

Мама налила в тарілку гарячого кулешу і дала
Хведеві їсти.

— Може, ще хто голодний? — запитала мама
у дітей.

— Ні, ні! — відповіли вони хором і з цікавістю
стежили, як їв Хведь.

Він їв, а подаровані Юрком шматки хліба схо-
вав під сорочку.

— Це для хворої мами, — зворушливо гово-
рив він.

Люба непомітно вийшла в сіни, взяла Хведеве
брудне вбрання і понесла додому, щоб тітуса Окса-
на його попрала і полатала.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

ДРУЖНЯ ГРОМАДКА

ВЕРНУЛАСЬ Люба назад зі своїм татком.

Поправляючи на кирпатовому носі скельця окулярів, лікар Савченко привітався до всіх і до Хведя зокрема. Він тис йому руку й питає:

— Правда, Хведю, ти будеш чемний хлопець?

— Буду чемний, — дав тверде слово Хведь.

— Ну, коли будеш чемний, то ходім, я твою маму полікую. Вона вже скоро буде здорова. Я добрі ліки для неї купив!

Хведь аж підстрибнув. От буде щастя, як мама видужає! А вона видужає неодмінно, бо тепер вже є ліки і її буде лікувати сам Любин тато. А він уміє лікувати. Він великий спеціаліст, — шанобливо говорять про нього шахтарі. Він уже багатьох вилікував, і мама теж буде здорова! В серці Хведя загорілась любов до Любиного тата, до Юркової мами, до Люби, до Юрка і до всіх оцих малих друзів. Йому добре було з ними.

Всі зібралися і разом з лікарем Савченком вийшли з хати.

А в небі любенько сміялося сонце, бо йому було радісно, що діти нарешті помирилися.

...Діти разом з лікарем Савченком перейшли колишню забуту Хведеву границю і дружньою громадкою зближались до касарні...

Сонце весело лило потоки срібlistого світла на квартал Грицинку, на станцію, на стару школу, на шахту і на старий парк, що кучеряво зеленів біля шахтарських халуп.

Діти перейшли колишню, забуту тепер Хведеву границю і дружньою громадкою зближались до карсарні...

К І Н Е Ц Ь

З М І С Т:

Розділ		
I. Хвелева границя	5
II. Пожежа на шахті	11
III. Котамишка	21
IV. Ніч у касарні	28
V. Танкісти	32
VI. Перша допомога	39
VII. Збирачі металю	41
VIII. Подарунок шахтаря	45
IX. Вниз головою	51
X. Розідрана сорочка	55
XI. Дружня громадка	60

